

عنوان مقاله:

بررسی الگوی فضای پروخالی درمسکن ایرانی در دوره های معاصر

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

شیرین راستگو - دانشجوی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز اردبیل شهرک آزادی

المیرا عظیمی - دانشجوی ارشد شهرسازی دانشگاه آزاد قزوین

خلاصه مقاله:

در سرتا سر تاریخ انسانها از هر چیزی که در محیط اطرافشان قرار داشته است سرپناهی برای خود ساخته اند. خانه نوعی نیاز زیستی است که در کلیت نظام اجتماعی و فرهنگ انسانی ادغام و سازگار شده است. فرهنگ خانه مجموعه ارزش ها و معانی ای است که چیستی و چگونگی مفهوم خانه در یک گروه یا قوم ملت را تعریف و تعیین می کند. فضای باز در خانه ایرانی و نحوه ساماندهی آن پاسخی زیبا و کارآمد به نیاز انسان به ارتباط با مظاهر مختلف حیات و همینطور فرهنگ زندگی ایرانی و آیین های انسانی بوده است. امروزه خانه بخشی از فضای شهر است و لاجرم باید متناسب با ساختارهای محلی، منطقه ای و شهری و همچنین سیاست های کلان ملی ساخته شود. فرایند شهر نشینی مدرن الگوی اجتماعی متفاوتی از نظر مسکن و خانه سازی پیش روی « انسان مدرن » نهاد اما تحولات مدرنیته هم بر الگوی سکونت آدمی و هم بر کیفیت خانه و مسکن انسان معاصر تاثیری شدید داشت. در مقاله حاضر سعی شده ضمن بررسی جایگاه ارزشی فضا های باز در مسکن، الگوی پر و خالی خانه های دوره معاصر ایران در یک نگاه کلی بررسی گردد تا روند تحول آشکار شود. نمونه ها به صورت تصادفی در دوره های مختلف (قاجار، پهلوی تا به امروز) انتخاب شده اند

کلمات کلیدی:

فضا پروخالی ، مسکن ، مسکن ایرانی ، معماری معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/274425>

